

1 Mahoney

Het was een doodgewone woensdag en niets wees erop dat mijn leven in de volgende tien minuten volledig op zijn kop zou komen te staan.

Ik kwam vroeg thuis met mijn armen vol boodschappen en probeerde me door de deur heen te persen terwijl Buster me van alle kanten besprong. Buster is mijn hond, niet mijn vriendje. Vergeleken met mijn laatste vijf vriendjes heeft Buster betere manieren, en hij plast niet naast de wc en toont meer genegenheid. Het is een complete vuilnisbak die behoorlijk wat van een labrador wegheeft, mijn eigen korte, dikke, trouwe vreetmachine. Ik stapelde de boodschappen op het aanrecht op en merkte dat het lampje van mijn antwoordapparaat knipperde. Mama, dacht ik. Zij is de enige die tegenwoordig nog berichten inspreekt; alle anderen sturen een mailtje of bellen naar mijn mobiel. Dus negeerde ik het en liep mijn studeerkamer in om mijn e-mail te bekijken. Eentje maar, met een tip voor het artikel waar ik aan werkte.

Terug in de keuken borg ik alle bederfelijke spullen op. Ik woon aan het strand van Malibu, in een oud vakantiehuisje zonder centrale verwarming, en ik houd me warm met behulp van mijn houtkachel en wrakhout van het strand. Het dichtstbijzijnde andere huis, zo'n tien percelen verderop, en alle gebouwen ertussenin, is van mijn huiseigenaren, die deze fantastische deal met me hebben gesloten: ik houd een oogje op hun eigendom, terwijl zij plannen maken om alles af te breken, koopflats neer te zetten en een fortuin te verdienen. Gelukkig voor mij zijn ze al jaren aan het touwtrekken om vergunningen te krijgen en ziet het er niet naar uit dat die er op korte termijn zullen komen.

Nadat ik het laatste blik hondenvoer had opgeborgen, drukte ik op de knop om mijn bericht af te luisteren.

Bliep.

'Hallo Trix?'

Niks mama. Deze stem herkende ik niet.

'Je spreekt met Mahoney, weet je nog wie ik ben? Het is natuurlijk jaren geleden en ik beseft dat dit behoorlijk raar is, maar dit is echt een grote zaak en er zit een verhaal in. Ik moet je spreken. Ik kan het niet via de telefoon vertellen. Weet je de Poco Loco nog? Onze ouwe Mexicaanse stek? Half zeven, oké? Maar bel alsjeblieft niet terug. Ik leg het je allemaal wel uit als we elkaar zien.' Er volgde een pauze, toen voegde ze eraan toe: 'Herinner je je Marlene? Ik moet echt... sorry, ik moet ophangen...'

Bliep. Klik.

Milly Mahoney? Ik drukte nog eens op het knopje om er zeker van te zijn dat ik het goed had gehoord. Daar was het weer: hetzelfde bericht, dezelfde spanning in die stem.

Ik had Mahoney al in geen jaren gezien. Op school waren we hartsvriendinnen geweest. Ik bedoel maar, we hadden het op een nacht

nota bene samen met hetzelfde vriendje gedaan, achterin een vrachtwagen. Maar later was ik gedwongen de vriendschap te verbreken. Mahoney was een hele leuke vriendin geweest, maar ik had al onraad moeten ruiken toen ze me voor mijn verjaardag *Grassprietjes* van Walt Whitman gaf. Nogal progressief van haar als ik er vanuit het perspectief van vandaag op terugkijk, maar toen ze me liefdesbrieven begon te schrijven, raakte ik toch wel min of meer in paniek. Ik schreef niet terug, en we verloren elkaar uit het oog. Ze kwam nooit op onze schoolreünies en alles wat ik via via had gehoord was dat ze een soort actrice was geworden en later voor een productiebureau was gaan werken, maar ik kwam haar nooit tegen. Een paar keer dacht ik dat ik haar op straat zag lopen. Ik weet nog dat ik de auto een keer naast de stoep parkeerde om nog eens goed te kijken, maar het bleek iemand anders te zijn die niet eens op haar leek. Op den duur vergat ik haar helemaal.

Waarom belde ze me zo ineens op? Ach, wat kon het me ook verdommen; ik zou graag weten wat ze al die jaren had uitgevoerd.

Ik keek op mijn horloge. Tijd zat voor een lekker warm bad. Baden is een van mijn grote zwakheden. Dan zit ik te weken en komt alles weer goed, al is het nog zo'n rottag geweest. Ik trok mijn kleren uit en gooide ze op een hoop op de vloer van de badkamer en sloot mijn ogen, terwijl ik mijn lijf door het warme water liet omhelzen. Met mijn hoofd tegen de rand van de badkuip geleund, keerde ik in gedachten weer naar Milly Mahoney terug.

We hadden vroeger een hoop lol gehad. We hingen rond op rockconcerten of reden 's avonds laat in de rammelkast van haar ouders naar de pier van Santa Monica en zaten dan in het donker naar de golven te kijken, te luisteren naar Santana of Jethro Tull, en intussen een joint te roken.

Plotseling kwam er een lang vergeten herinnering bovendrijven. Een vrijdagavond aan de Van Nuys, waar we dubbel hadden gelegen van het lachen, terwijl we slokjes namen van een flink glas tequila. Het was allemaal haar idee geweest, van die wilde, te gekke Mahoney. Al giechelend deden we onze truien, cowboylaarzen, jeans en de rest uit. Toen trokken we de laarzen weer aan en zetten allebei een cowboyhoed op. Stedelijke cowgirls in hun blootje. We keken in haar badkamerspiegel.

'Wacht,' zei ze gillend van de lach. 'Blijf daar wachten.'

Ze liep met grote sprongen de slaapkamer in. Geen wonder dat de knullen haar Poesje Mahoney noemden. Toen kwam ze weer terug met een rode, gebreide sjaal en sloeg die om mijn nek. Nog een snelle slok en we waren klaar. Ons grootse plan: langs de Van Nuys Boulevard te streaken, destijds de beste plek in de hele Valley om met opgefokte hormonen rond te toeren. We hadden haar auto aan de overkant van de straat neergezet, dus we hoefden alleen maar vanuit ons raam het stoplicht in de gaten te houden, over te steken zodra het op groen sprong, in de auto te springen en weg te scheuren. Onder woest gehuil stormden we haar voordeur uit, renden naar de hoek en draafden over de kruising. Claxons toeterden en

de stemmen van mannen en vrouwen moedigden ons aan, terwijl wij ijlings overstaken op onze roffelende cowboylaarzen. We bereikten de overkant, trokken aan de deurhendels van haar Ford en... O, Jezus, ze was de sleutels vergeten... we konden er niet in! Die tequila had een fantastische uitwerking op ons strategische vermogen... Als opgejaagde konijnen stoven we de straat weer over naar haar appartement. Ze haalde haar reservehuissleutel onder de pot met geraniums vandaan en we schoten naar binnen en ploften ademloos op de bank neer. We lachten tot we pijn in onze zij kregen en genoten van de kick die het gaf om jong te zijn en te barsten van de energie. Toen rolde ze om en omhelsde me, streek het haar uit mijn gezicht en gaf me een erotische kus.

Het schrille gerinkel van de telefoon rukte me uit mijn mijmeringen. Barst maar, ik kom die badkuip niet uit. Mijn voicemail ging aan, en vervolgens gebeurde er niets. Ik kon iemand horen ademen en toen een klik: er was opgehangen. Waarschijnlijk zo'n vervelend callcenter.

Ik ontspande me weer in het water. Dat waren nog eens tijden geweest. Leuke, mallotige tijden. Lang voordat ik Will had ontmoet. William Hohman, mijn eerste, ene en enige echtgenoot. Hij was omgekomen bij een helikopterongeluk toen hij pas vierendertig was. Ik was er totaal niet op voorbereid geweest dat mij zoiets kon overkomen. Ik ben inmiddels veertig en Will is al een hele tijd dood, maar die eerste keer dat ik op een formulier het hokje 'weduwe' moest aankruisen zal me altijd bijblijven. Een deel van me kon gewoon niet geloven dat het over mij ging. Wat een eng woord op de gevorderde leeftijd van tweeëndertig.

Na zijn dood wilde ik verhuizen. Ik hield een grote garageverkoop, raakte zo van het merendeel van onze huwelijkscadeaus en apparatuur af en pakte vervolgens mijn koffers.

Ik had altijd al naar Parijs gewild en een vliegtuigticket later was ik er. Ik verbleef in een klein hotel in een zijstraat van de Champs Elysées. De eerste week bracht ik alleen door, wandelend langs de Seine of door het Quartier Latin, terwijl ik probeerde te accepteren dat ik weduwe geworden was.

Op een middag, terwijl ik thee zat te drinken op een terrasje, viel het oog van een Britse tijdschriftredactrice op mijn exemplaar van *Vanity Fair*, en ze begon een gesprek. Ze zei dat Europese roddelbladen altijd op zoek waren naar Amerikaanse schrijvers die iets van Hollywood afwisten. Dankzij haar introductie kwam ik al snel aan de slag in de verheven wereld van de journalistiek en werd ik plaatselijk correspondent voor de *Ultimate Enquirer* – vooral niet te verwisselen met de *National Enquirer*, die andere achtenswaardige publicatie. Dit blad is gevestigd in Luxemburg, om belastingtechnische redenen en omdat het moeilijk is om ze daar vanuit de VS voor het gerecht te slepen.

Europa beviel me goed, maar ik miste Amerika en mijn moeder sukkelde met haar gezondheid, dus werd het tijd dat ik terugging naar Californië. Nu werk ik bij de *Ultimate Enquirer* als Hollywoodcorrespondent met mijn

wekelijkse column 'Spotlicht op de Showbizz'. Ja, ik weet het, zo ordinair als de pest en je zou er natuurlijk niet over piekeren om zo'n vod ook werkelijk te kopen, maar je zit er bij de kapper of in de wachtkamer van de tandarts vast wel eens in te bladeren. Het is waarschijnlijk de enige keer dat je hoopt dat de tandarts uitloopt.

Ik ga naar alle mogelijke party's, krijg overal vrijkaartjes voor, zie alles wat goed, slecht en lelijk is... en krijg uitstekend betaald om erover te schrijven. Maar ik heb mijn eigen erecode, en ik lieg absoluut nooit. Hoeft niet, want wat de mensen in werkelijkheid zeggen of doen is al bizar genoeg.

Het badwater begon lauw te worden, dus trok ik de stop eruit en kleepte me aan. Toen liep ik naar de keuken om dat laatste telefoontje te checken. Het nummer was er niet een dat ik zonder meer herkende, dus drukte ik op de herhaaltoets. Na twee keer overgaan had ik verbinding.

De opgenomen stem van Mahoney klonk energiek en professioneel. 'U spreekt met Bronner & Bernheim Producties. Ons kantoor is gesloten. Tot onze spijt kunnen wij u nu niet te woord staan, maar u kunt uw bericht achterlaten na de piep of ons morgen na negen uur 's ochtends nog eens bellen.'

Dus dat was waar ze werkte. Het tweede telefoontje wilde waarschijnlijk alleen maar zeggen dat ze nog eens gebeld had, maar besloten had geen bericht achter te laten. Ik had er werkelijk geen flauw idee van wie ze met Marlene had bedoeld. Nou ja, ik zou het wel van haar te horen krijgen.

Tijd voor de Poco Loco. Omdat het spitsuur was, moest ik opschieten als ik daar op tijd wilde zijn. Snel gaf ik Buster te eten, deed hem zijn riem om, greep mijn sleutels en handtas en deed de deur achter ons op slot.

Een margarita zou er nu wel ingaan, maar deze keer sla ik het streken maar over.

2 Poco Loco

Nadat ik in de vroege avondspits vast was komen te zitten in het bumper-aan-bumperverkeer, probeerde ik me de laatste keer voor de geest te halen dat ik in de Poco Loco was geweest. Het was zo'n tent waar je in een bepaalde levensfase vaak heen gaat, om er vervolgens om de een of andere reden nooit meer terug te komen. Destijds kon je er heerlijk authentiek Mexicaans eten en het was spotgoedkoop. Dat was voor Mahoney en mij de voornaamste attractie geweest. Nou ja, dat en de enorme margarita's voor 99 dollarcent.

Het interieur was simpel en zonder franje: wankele houten tafels met felgekleurde, gerafelde tafelkleden, een oude jukebox met alleen maar Latijns-Amerikaanse liedjes en een paar verschoten piñata's aan het plafond. Een muur was getooid met een klok van Corona Beer in de vorm van een grote fles en boven de jukebox hing een zwartfluwelen versie van

de onvermijdelijke bloederige Jezus. Het ding had charme, met zijn rode geraniums die stonden te bloeien in oude koffiepotten en zijn in felle kleuren – watermeloen en gebrand oranje – geschilderde muren.

Moises en Maria, het hardwerkende stel achter de toonbank, waren altijd heel vrolijk. Waarschijnlijk dolblij dat ze ontsnapt waren uit de *barrios* van Mexico City en hun eigen, bloeiende zaakje hadden opgebouwd. Maria moest een schoonheid zijn geweest voordat het harde werken en de vele kinderen hun tol hadden geëist. Terwijl papa en mama zich in het zweet werkten, was hun troepje luidruchtige kinderen druk bezig een raam aan de achterkant in en uit te klimmen om allerlei spullen voor de klanten te halen van de kleine patio waar de colakratten opgestapeld stonden. Ik keek er echt naar uit onze ouwe stek terug te zien en had zin in de maaltijd.

Het verkeer was weer in beweging gekomen. Toen ik eindelijk in de buurt kwam, begon het me op te vallen dat alles erg veranderd was. Waar was het kleine kruideniertje waar ik altijd rechtsaf was gegaan? Dat moest zijn geweest waar nu die nieuwe winkelgalerij stond. En het minuscule parkje? Nu een tankstation waarvan de driehoekige betontegels groen geschilderd waren om op gras te lijken. Het was allemaal een vreemdsoortig conglomeraat van anonieme blokkendooswinkels en verwaarloosde huizen geworden. Ik werd zenuwachtig over Poco Loco en toen ik de laatste hoek omreed, sloeg de schrik me om het hart. Het oorspronkelijke handgeschilderde uithangbord met 'Poco Loco' erop was vervangen door een enorme neon sombrero die aan een stuk door knipperde. Alleen de oude parkeerplaats leek onveranderd, nog steeds een met onkruid overwoekerde blikkenzooi. Een positief teken was, dat alle parkeerplaatsen bezet waren, dus misschien was het eten nog steeds goed.

Ik had geluk. Een oude, roze cabriolet van Huur-een-Rammelkast vol met lawaaiige studenten reed weg en ik schoot snel de vrije plek op. Ik stapte uit en deed mijn auto op slot maar liet de ramen op een kiertje openstaan voor Buster, die zich had opgerold op de achterbank, klaar om een dutje te doen. De lucht was betrokken en op de onverlichte parkeerplaats werd het al donker. Toen ik een stap naar achteren deed, werd ik bijna geschept door een van die vrijwel geruisloze Japanse motorfietsen.

'Kijk verdomme uit waar je loopt!' schreeuwde hij, terwijl hij wegscheurde, mijn opgestoken middelvinger negerend.

Het gebouw was aan alle kanten uitgebreid en het duurde even voordat ik ontdekte waar de ingang was. Ik liep naar binnen. Getver. Fluorescerende verlichting. Compartimenten van felblauw vinyl. Gladde chromen stoelen. Waar waren mijn Coronaklok, mijn jukebox, mijn bloederige Jezus?

Ineens voelde ik me oud. Ik, idioot die ik ben, moest gedacht hebben dat in deze wereld, waarin alles oneindig snel lijkt te veranderen, dit kleine stukje verleden op een of andere manier hetzelfde had weten te blijven.

'Kan ik u van dienst zijn, señorita?' Er stond een ober naast me.

Ja, dacht ik, breng me maar een tijd waarin het leven eenvoudiger was en de wereld een betere plaats leek. In plaats daarvan glimlachte ik suikerzoet. 'Ik heb een afspraak. Is het goed als ik even ga kijken of ze er al is?'

Hij deed een stap opzij en ik liep het restaurantgedeelte in. Niets. Nog niet gekomen, dat zag ik meteen. Het was druk, maar niemand leek zelfs maar in de verte op Mahoney, zoals ik dacht dat ze er tegenwoordig uit moest zien. Zou ze nog steeds lang, blond haar hebben? Nee, dat had ze vast afgeknipt, net als ik. Misschien was ze dik en lelijk geworden, met hangtieten. Nou nee, stelde ik mezelf gerust. Ik zag Mahoney zichzelf niet echt op die manier verwaarlozen.

De ober dook weer op. 'Kan ik iets te drinken voor u halen?'

'Doe maar,' zei ik. 'Een margarita alstublieft. Gemixt.' Ik pakte het menu: geen margarita's voor 99 cent meer. Iemand moest toch betalen voor het nieuwe luxedecor. Het menu oogde nog acceptabel, maar het was allemaal Mexico op z'n Texaans wat de klok sloeg. Geen puerco met salsa verde of enchiladas Suizas in romige kaassaus meer.

De ober arriveerde met mijn drankje.

'Is Moises nog hier?' vroeg ik, toen hij de nogal kleine margarita voorzichtig op het tafeltje zette. Hij keek alsof ik had gevraagd of het mannetje op de maan hun *frijoles* lekker vond of zoiets en schudde alleen maar zijn hoofd.

Ik besloot me op mijn drankje te concentreren, een mengsel met ijsblokjes en een droog uitziende aardbei op een tandenstoker. Ik nam een stevige slok. O nee, hè. Instant rotzooi.

Er verstreek een kwartier, Mahoney was laat en van mijn margarita was alleen nog ijs over. Moest ik er nog een bestellen of kon ik beter wachten. Ach, wat dondert het ook, dacht ik. Ik ga straks eten, dat neutraliseert het wel weer. En al dat herinneringen ophalen was me niet in mijn kouwelijke kleren gaan zitten.

Ik zat ingespannen naar de zoutkristallen op de rand van mijn tweede drankje te turen, toen er achter me beroering ontstond. Ik keek om en zag hoe een oudere, conservatief geklede vrouw met van paniek opengesperde ogen de arm van de ober greep. Ze zag eruit alsof ze ter plekke zou bezwijken. Instinctief schoof ik mijn compartiment uit en stond op.

'Ik weet gewoon dat ze dood is,' zei ze op een schorre fluisterton, terwijl ze haar uiterste best deed om zich te beheersen. Toen de ober zich weg haastte om de manager te halen, liep ik naar haar toe.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ik.

'Ik liep naar mijn auto, daarachter,' gebaarde ze, 'om mijn deur open te maken. Daar zat ze, in de auto naast de mijne, helemaal onder het bloed en dood. O God, wat afschuwelijk.' Ze barstte in tranen uit.

De ober was terug en loodste haar naar een tafeltje. Op de achtergrond belde de manager 9-1-1. Ik maakte gebruik van de gelegenheid om de voordeur uit te glippen en naar de achterkant van de parkeerplaats te rennen. Daar stond een blauwe Toyota enigszins scheef geparkeerd. Toen

ik dichterbij kwam, begon ik me misselijk te voelen. Ergens wist ik het. Wist ik dat het Mahoney moest zijn, wist ik dat zij de dode was. Behoedzaam stapte ik op de auto af en tuurde bij de stoel van de chauffeur naar binnen. Toen deinsde ik geschrokken achteruit. Ze zat daar, met haar hoofd naar voren gezakt. Ja, ze had nu kort haar, dus was het voor iedereen zichtbaar. Een enkele, lelijke, stervormige wond in haar nek, haar borst bedekt met een helderrode slab van bloed. Merkwaardig hoe veel en hoe weinig ze in al die jaren veranderd was. Dezelfde en toch niet dezelfde. Zelfs ondanks haar gewelddadige dood zag ze er aantrekkelijk uit, met een slank figuur en goedverzorgde handen die boven op haar open handtas lagen met een fijn waas van bloeddruppels erop. Alleen zag ze er niet meer uit alsof je lol met haar kon trappen. Aanvankelijk viel me de kleine plastic enveloppe op haar schoot me niet eens op.

In de verte loeiden sirenes. Ik was gewaarschuwd en liep naar het restaurant terug. De oudere vrouw zat nog aan haar tafeltje te huilen en klemde de koffie vast die de bezorgde ober voor haar had gehaald. Hij zat naast haar en troostte haar, een arm om haar schouder geslagen, wachtend tot de politie zou komen. Geen van de andere gasten leek ook maar iets gemerkt te hebben. Omdat ik graag weg wilde voor de politie arriveerde, gooide ik een briefje van tien op tafel voor mijn drankjes, pakte mijn spullen op en vertrok, vlak nadat de manager en een forse kerel met een schort voor naar buiten richting parkeerplaats waren gestormd.

Ik kon Buster horen blaffen toen de mannen langs mijn auto naar de achterkant van de parkeerplaats renden. Ik stapte in en slaagde erin weg te rijden vlak voordat de lichten van de politieauto in de verte de hoek om kwamen.

Het schrille geluid van nog een sirene klonk op. Waarschijnlijk de ambulance. Niet nodig, jongens, neem de tijd. Degene die op Mahoney had geschoten had er voor gezorgd dat ze dood was. Morsdood.

3 Kikkertje

Wat was er daarnet in godsnaam gebeurd? De verkeerslichten waren een roodgroen waas toen ik met trillende handen en een opstandige maag rechtdoor reed. Waarom was ze vermoord? Waarom had ze mij gebeld? Wist iemand daarvan? Zou ik de volgende zijn? Het duizelde me. Ik was in paniek geraakt en ertussenuit geknepen. Waarom was ik niet op de agenten blijven wachten? Ik wist waarom. Er was iets verschrikkelijks gaande en ik wist niet wat. En hoe lang zou het duren voordat de politie erachter kwam dat ik degene was die Mahoney had willen spreken? Ik wilde maar één ding: buiten schot blijven.

Ik werd me ervan bewust dat ik hyperventileerde. Kom op, Trix, beheers je. Ik haalde een paar keer diep adem en parkeerde mijn auto langs de kant

van de weg. Buster was op de stoel naast me gaan liggen en afwezig streek ik hem over zijn kop, wat me hielp om kalm te worden.

Het was nu vroeg in de avond en om de een of andere bizarre reden barstte ik ineens van de honger. Ik voelde me ook niet lekker, maar de honger kreeg de overhand. Ik startte de auto weer en reed langzaam naar de eerste de beste drive-insnackbar die ik in het oog kreeg en bestelde een hamburger met friet. Dat doe ik zelden, want in principe heb ik een hekel aan fastfood, maar nu moest ik domweg bunkeren en een paar minuten rustig zitten. De frieten waren best te eten, maar de hamburger was een uitgedroogd, opgewarmd geval met een laagje ketchup erop die naar medicijn smaakte. Ik keek naar het uithangbord, 'Jona's eigengemaakte hamburgers' en dacht bij mezelf dat hij beter in de walvis had kunnen blijven zitten. Meer dan twee happen kreeg ik niet weg.

'Hier, Buster.' Ik gaf hem de rest van de burger, die hij verheugd naar binnen werkte.

Ik schrok op toen er twee politieauto's met loeiende sirenes voorbijflitsten, op weg naar waar ik zojuist vandaan was gekomen. Terwijl ik de frieten werktuigelijk naar binnen propte startte ik de auto weer. Ik moest veilig thuis zien te komen om te bedenken wat me nu te doen stond.

Een half uur later reed ik mijn carport in, stapte uit en deed de lamp van de veranda aan. Buster stooft zoals altijd voor me uit, maar bij de voordeur ging hij plat op zijn buik in de kleine lichtkring liggen, met zijn kop op zijn voorpoten, terwijl hij zachtjes jankte en gromde.

'Alles in orde, we zijn nu thuis.' Ik deed de deur open en we gingen naar binnen. Buster snuffelde overal, nog steeds jankend. 'Hé, Buster, niks aan de hand, hoor.' Ik schudde mijn jasje uit, smeed het op de bank en liep linea recta naar mijn antwoordapparaat. Ik moest dat bericht nog eens af luisteren; wat had ze nou precies gezegd. Ik drukte op de afspeeltoets: niets. Het bericht, allebei de berichten... weg. Dat van haar en het telefoontje met het geadem. Raar. Ik had ze voordat ik wegging niet gewist.

Een koude rilling trok langs mijn ruggengraat. Ik keek om me heen en zocht met mijn blikken de keuken en de woonkamer af, maar alles zag er onaangeroerd uit. Toen keek ik weer naar mijn antwoordapparaat. Alles, behalve... mijn kleine groene Kikkertje. Dat stond naast het apparaat in plaats van er bovenop, zoals het hoorde. Kikkertje had erop gestaan toen ik wegging, daar staat hij altijd.

Heel zachtjes pakte ik een dik boekwerk, *De vroeg-Foenicische kunst en haar oorsprongen*, van de plank en haalde voorzichtig mijn korte Detective Special Colt .38 uit de uitgeholde boekband. Ik voelde me enigszins gerustgesteld en besepte dat Buster weliswaar nog in de achterkamer aan het rondsnuffelen was, maar dat hij als een bezetene gebluft zou hebben als er iemand in huis was geweest. Maar ik was nog steeds doodnervus en moest ineens hoognodig naar de wc. Doe me een lol, Trix, nu niet paranoïde worden. Misschien ben je zelf wel vergeten Kikkertje weer op zijn plaats te zetten.

Ik deed het licht in de slaapkamer aan en zag Buster al jankend krabben bij het raam aan de achterkant. 'Wat is er, Buster?' fluisterde ik. Hij schoof een eindje achteruit en keek me alleen maar aan. Ik trok het gekleurde gordijn opzij. Alles was nog precies zoals ik het had achtergelaten: het raam open, de oude hor op zijn plaats. Nee, wacht eens even: het haakje zat niet in het oogje. Iemand was erin geslaagd de hor los te haken, binnen te komen en voor zijn of haar vertrek de hor weer op zijn plaats te krijgen.

Ik voelde mijn nekharen overeind komen, en mijn hartslag versnelde weer. Ik pakte mijn dertig centimeter lange zaklantaarn van mijn nachtkastje, liep naar de achterdeur, deed hem van het slot en rukte hem open met de revolver en de lamp in mijn hand. Buster rende verheugd naar buiten en tilde zijn poot op tegen een paal. Pikdonker, niks te zien. Ik scheen met mijn licht in het rond. Niemand... nu niet meer. Degene die hier was geweest, was allang weg. Ik knipte de zaklantaarn uit. 'Kom, Buster, we gaan weer naar binnen.'

Ik deed alle lichten aan en ging eindelijk een plas doen, mijn revolver nog steeds in mijn hand. Gesteld dat wie het ook was geweest nog in de buurt rondhing en wachtte tot ik naar bed ging? Ik rilde. In situaties als deze ben ik gewoon niet zo'n koele kikker die rustig en beheerst blijft. Ik nam een besluit. Geen denken aan dat ik hier vannacht alleen zou slapen. Ik zette Kikkertje terug op het antwoordapparaat en pakte mijn sleutels, mijn revolver, mijn handtas en mijn zaklantaarn.

'Kom Buster, we gaan.'

We renden over het pad naar het strand. Buster wist waar we naartoe gingen en stootte voor me uit. Ik stapte uit mijn schoenen en rende achter hem aan. Ik had op dit moment behoefte aan gezelschap, aan iemand die ik vertrouwde. Ik kon me niet meer concentreren en was domweg als de dood. We renden over het koude zand, en nu konden we het huis zien, een kleine, grijze bungalow waarvan aangenomen werd dat Kate Hepburn en Spencer Tracy daar tijdens de gouden dagen van Hollywood in de weekends hun liefdesnestje hadden gehad. Laat hem alsje-, alsjeblijft thuis zijn, bad ik ademloos.

Ik zag Hildegarde op ons afspringen en slaakte een zucht van verlichting. Hildy, Allans Duitse herder, begroette Buster met een verheugd geblaf. Als Hildy thuis was, moest Allan er ook zijn. Er ging een licht aan en hij deed de deur open.

'Trix, wat is er in godsnaam aan de hand? Wil je dat ding alsjeblijft ergens anders op richten?'

Ik moet er volslagen belachelijk uitgezien hebben. Blootsvoets, mijn armen volgeladen met schoenen, een zaklantaarn, een handtas en een revolver. Het kon me geen moer schelen.

'O, Allan.'

'Kom binnen, je kunt zo te zien wel een borrel gebruiken.' Ik voelde zijn sterke arm om mijn schouders en hoorde mijn eigen stem van heel ver weg komen.

'Hete thee, alsjeblieft. Ik heb twee margarita's op...'
Toen begon ik te huilen, en ik kon niet meer ophouden.